

Barry B. Longyear - MŮJ NEPŘÍTEL 1

Dráč si protáhl svoje tři prsté ruce a z jeho žlutých očí jsem mohl vyčíst, že by těmi prsty nejraději sevřel zbraň nebo můj krk. Jak jsem si protahoval svoje prsty, věděl jsem, že on v mých očích čte totéž.

"*Irkmán!*" vyrazil ze sebe.

"Ty dracovskej slize!" Napřáhl jsem ruce před sebe a naznačoval mu, aby šel blíž. "Pojď sem, Dracu, pojď a dostaneš!"

"*Irkmán vá, korûm su!*"

"Chceš žvanit nebo bojovat? Tak pojď!" Ucítil jsem, jak se na mě zezadu snesla sprška z moře - z vroucího kotle zpěněných vln, které hrozily, že mě spolknou tak, jako už spolkl mou stíhačku. To jim jsem ponechal svou loď. Dráč se katapultoval, když jeho letoun dostal zásah v horních vrstvách atmosféry, ale předtím stačil ještě zmrzačit moji energetickou jednotku. Vyčerpán z plavání k fádňmu skalnatému pobřeží, vysoukal jsem se do bezpečí. Mezi skalisky jinak holé vyvýšeniny za Dráčem jsem viděl jeho katapultovací modul. Vysoko nad námi proti sobě naši a jeho lidé dosud bojovali, aby se zmocnili neobydleného koutu ničeho.

Dráč stál jako váza, proto jsem se uchýlil k slovní provokaci, kterou nás naučili při výcviku - k frázi vysloveně určené k tornu, aby každého Draca přivedla do stavu nepřítelnosti. "*Kizdajuomin, Šizumát!*" Což znamená, že Šizumát - nejuctívanější dracký myslitel - si může sežrat svoje výkaly. Znamená to něco takového, jako kdybyste cpal do muslima vepřové.

Dráč otevřel v hrůze ústa a zase je zavřel, zatímco hněvem doslova měnil svou barvu ze žluté na červenohnědou. "*Irkmán, ty pitomá myšák Mickey jsi!*"

Přísahal jsem, že budu bojovat a umírat kvůli ledasčemu, ale toho veleváženého hlodavce se to náhodou netýkalo. Propukl jsem v smích a smál jsem se tak dlouho, dokud mě jeho záchvaty spolu s vyčerpáním nesrazily na kolena. S námahou jsem otevřel oči, abych neztratil přehled o tom, co můj nepřítel dělá - ten utíkal jako o závod k vyvýšenině, pryč ode mě a od moře. Otočil jsem se k moři a koutkem oka jsem zahlédl milióny tun vody, které se na mě vzápětí zřítily a srazily mě do bezvědomí.

"*Kiz dajuomín, Irkmán, no?*"

V očích mi skřípal písek a páčila sůl, ale něco z mého podvědomí mě upozornilo: "Hele, vždyť žiješ." Pokusil jsem se zvednout ruce, abych si vytřel z očí písek, ale zjistil jsem, že je mám spoutané. Rukávy jsem měl prostrčenou kovovou tyč a k ní připoutaná zápěstí. Když mi slzy vypláchly písek z očí, uviděl jsem, že Dráč sedí na hladkém černém balvanu a pozorně si mě prohlíží. Určitě mě vytáhl z vody. "Díky, ty žabí ksichte. Ale co znamená to šněrování?"

"*Es?*"

Pokusil jsem se zamávat pažemi a rozmotat je, ale vzbudil jsem jen dojem atmosférické stíhačky zatahující křídla. "Rozvaž mě, ty dracovskej slize!" Seděl jsem na písku, zády opřen o skálu.

Dráč se usmál a vystavil na odiv obě čelisti, které vypadaly docela lidsky - až na to, že místo jednotlivých zubů v nich byly jednolitě destičky.

"*No, no, Irkmán.*" Povstal, přistoupil ke mně a zkontroloval mi pouta.

"Rozvaž mě!"

Jeho úsměv se rozplynul. "*No!*" Ukázal na mě žlutým prstem. "*Kos son va?*"

"Dračky neumím, ty žaboksichte! Znáš esper nebo angličtinu?"

Dráč pokrčil rameny úplně stejně, jako by byl člověk, a pak si ukázal prstem na hrud'. "*Kos va son Jeriba Šigan.*" Ukázal znovu na mne, "*Kos son va?*"

"*Davidge. Jmenuju se Willis E. Davidge.*"

"Es?"

Pokusil jsem se vyslovit nezvyklé slabiky. "*Kos va son Vilis Dejvidž.*"

"Aha," přikývl Jeriba šigan, pak udělal prsty nějaký posunek. "*Dasu, Dejvidž.*"

"Ty taky, Jerry."

"*Dasu, dasu!*" Jeriba začal projevovat určitou netrpělivost.

Pokrčil jsem rameny, jak jsem dovedl nejlépe - Dráč se sklonil a oběma rukama mě popadl za přední díl kombinézy a postavil mě na nohy. "*Dasu, kizlode!*"

"Jo, jo. Takže dasu znamená vstaň. A co je *kizlode*?"

Jerry se zasmál. "*Gavej 'kiz'?*"

"Jo, gaveju."

Jerry si ukázal na hlavu. "*Lodě.*" pak ukázal na mou hlavu "*Kizlode, gavej?*"

Pochopil jsem - a švihl jsem rukama kolem sebe a zasáhl Jerryho kovovou tyčí shora do hlavy. Ten se odpotácel, až narazil zády na skálu, a zatvářil se překvapeně. Zvedl ruku a dotkl se hlavy, a když ruku opět spustil, měl ji potřísněnou tím světlým hnisem, který mají Dráčové místo krve. Zadíval se na mě tak, jako by mě chtěl pohledem zavraždit. "*Gefh! Nu gefh, Dejvidž?*"

"Jen pěkně pojd' a schytáš to, ty *kizlodska* srágoro!"

Skočil po mně a já jsem se po něm znovu ohnal kovovou tyčí, ale tentokrát mě oběma rukama uchopil za zápěstí, prudce mě otočil a já narazil zády na jinou skálu. Právě, když jsem znovu popadl dech, zvedl kámen, přistoupil ke mně a nemyslel na nic jiného než na to, aby mi roztřískal hlavu na maděru. Opřel zády o skálu, pozvedl jsem nohu, kopl ho do břicha a srazil ho tak do písku. Rozběhl jsem se, abych mu skočil na hlavu, ale on ukázal rukou za mě. Otočil jsem se a uviděl, jak další přílivová vlna nabírá rychlost a míří k nám. "*Kiz!*" Vyskočil na nohy a uháněl k vyvýšenině a já v patách za ním.

Když jsme se proplétali mezi místy vyplněnými vodou nebo pískem a černými balvany, ozýval se nám za zády hukot vlny. Pak jsme dorazili k jeho katapultovacímu modulu a Dráč se zastavil, opřel se ramenem o vejcovitý stroj a začal jej koulet do svahu. Pochopil jsem, proč to dělá. V modulu bylo vše potřebné k přežití a také jídlo, jak jsme oba věděli. "Vytáhni mi to zatracené železo a já ti pomůžu!" Zamračil se na mě. "Tu tyč, *kizlode*, vytáhni!" Pokynul jsem hlavou ke svým nataženým pažím.

Jerry zajistil modul kamenem proti zpětnému sklouznutí, pak mi rychle rozvázal zápěstí a vytáhl tyč z rukávů. Do modulu jsme se opřeli oba a rychle jej vytlačili na výše položené místo. Vlna narazila do svahu a s velkou rychlostí po něm šplhala tak, že nám voda dosáhla po prsa. Modul poskakoval po hladině jako korek, a my jsme nemohli dělat nic jiného než usměrňovat jeho pohyb, dokud voda neopadla a nevkĺnila modul mezi tři velké balvany. Jen jsem stál a lapal po dechu.

Jerry klesl do písku a posadil se tak, že se o jeden z těch balvanů opřel zády, a pozoroval, jak voda spěchá zpátky do moře. "*Magasiena!*"

"Tos řekl ty, kamaráde." Sjel jsem k zemi vedle Draca pohledem jsme se dohodli na dočasném příměří a okamžitě jsem omdlel.

Otevřel jsem oči a spatřil oblohu zmítající se černí a šedí. Hlavu jsem nechal svěšenou nad levým ramenem a očima hledal Draca. Ten o sobě dosud nevěděl. Nejdříve mě napadlo, že teď nastal ten pravý okamžik k tomu, abych Draca zlikvidoval. Pak jsem se zamyslel nad tím, jak hloupé a malicherné jsou naše potyčky ve srovnání s nepřičetností moře, které nás obklopuje. Proč ještě nedorazila záchranná výprava? Nerozdrtila snad dracká flotila naše síly? A proč si tedy Dracové pro Jerryho nepřišli? Nevyhladili jsem se navzájem? Ani jsem nevěděl, kde jsem se to ocitl. Na nějakém ostrově jen tolik jsem věděl, když jsem se přibližoval k povrchu planety. Ale kde a ve vztahu k čemu? Byl jsem na Fyrinu IV - planetě, která nemá ani svoje vlastní jméno, ale je natolik důležitá, aby se kvůli ní umíralo.

S vynaložením velkého úsilí jsem se postavil. Jerry otevřel oči a rychle se stáhl do obranné polohy. Mávl jsem rukou a potřásl hlavou. "Neboj se, Jerry. Chci se jenom podívat kolem." Otočil jsem se k němu zády a ztěžklým krokem zmizel mezi balvany. Po několika minutách chůze do svahu jsem stanul na horní plošině.

Byl to ostrov, to byl fakt, a ne moc velký. Podle mého odhadu mohl vyčnívat nad hladinu moře zhruba tak osmdesát metrů, dlouhý byl asi dva kilometry a ani ne kilometr široký. Nárazový vítr mi s pleskáním tiskl lehkou kombinézu k tělu a tak ji alespoň vysušoval, ale když jsem se rozhlédl po vyhlazených balvanech na vrcholku návrší, uvědomil jsem si, že se s Jerryem můžeme nadít vyšších vln než těch několika menších ukázek, které jsme dosud viděli.

Za mnou se ozval zvuk padajících kamenů. Otočil jsem se a uviděl, jak Jerry šplhá za mnou - když dorazil na vrchol, rozhlédl se. Dřepl jsem si k jednomu z balvanů a přešel po něm dlaní, abych naznačil, jak je hladký, a pak jsem ukázal na moře. Jerry přikývl. "Ae, *gavej*." Ukázal dolů na modul, pak na místo, kde jsme stáli. "*Echej masu, nasesej*."

Zamračil jsem se, ukázal jsem rovněž na modul. "*Nasesej? Modul?*"

"Ae, modul *nasesej*. *Echej masu*." Jerry ukázal ke svým nohám.

Zavrtěl jsem hlavou. "Jerry, jestli ty *gavej*, jak jsou tyto šutry ohlazené...," ukázal jsem na jeden z nich, "...*pakgavej*, že *masu* toho *nasesej* až sem nahoru nám starou belu pomůže." Rychlým pohybem rukou nahoru a dolů jsem naznačil vlnovky. "Vlny." Ukázal jsem na moře před námi. "Vlny, sem nahoru." A ukázal jsem na místo, kde jsme stáli. "Vlny, *echej*."

"Ae, *gavej*." Jerry se rozhlédl po vrcholku vyvýšeniny, mnul si přitom jednu stranu obličeje. Pak se sklonil k menším kamenům a začal je klást na sebe. "*Viga, Dejvidž*."

Dřepl jsem si vedle něho a pozoroval, jak svými hbitými prsty vytváří z kamenů kruh, z něhož rychle vyrostla ohrada jako pro panenky. Pak Jerry zabodl prst do středu kruhu. "*Echej, nasesej*."

Dny na Fyrinu IV mi připadaly třikrát delší, než na jakékoli jiné obyvatelné planetě, kterou jsem kdy viděl - a to označení *obyvatelná* používám jen s jistými výhradami. Téměř celý první den trvalo, než jsme pracně vykoulili Jerryho *nasesej* na vrcholek návrší. Noc byla příliš černá, než aby se dalo pracovat, a svým chladem pronikala pod kůži. Z modulu jsme odstranili lehátko, čímž vzniklo dost místa, abychom se dovnitř vešli oba. Vlastním teplem jsme vnitřní prostor trochu vyhřáli, a čas mezi spaním jsme zabíjeli tím, že jsme si občas vzali něco málo z Jerryho odměřených zásob porcí tyčinek - chutnaly jako rybí maso smíchané s čedarem - a že jsme se snažili domluvit na některých jazykových výrazech.

"Okó."

"*Thujo*."

"Prst."

"*Zurat*."

"Hlava."

Dráč se zasmál. "*Lodě*."

"Ha, ha, to je pravda!"

"*Ha, har*"

Příštího dne za rozbřesku jsme koulením a strkáním dopravili modul do středu návrší a vklínili jej mezi dvě velká skaliska, z nichž jedno mělo takový převis, který by snad modul mohl udržet, kdyby se převalila některá z těch vysokých vln. Kolem skalisek a modulu jsme z velkých kamenů vybudovali základ hráze a mezery mezi kameny jsme vyplnili menšími kusy. Ale když hráz vyrostla do výše kolen, zjistili jsme, že stavba z těch hladkých kamenů nebude bez malty držet pohromadě. Po několika pokusech jsme přišli na to, jak kameny štípat, abychom dostali rovné strany, které soudržnost zdi zajistí. To se dělá tak, že se vezme jeden kámen a praští se jím o vršek druhého. Střídali jsme se - jeden rozbíjel kameny a druhý stavěl. Kameny byly vulkanického původu a hladkostí připomínaly sklo - a my jsme se střídali i v tom, když jsme si vzájemně vytahovali kamenné střepekiny. Trvalo to devět dní a nocí, než

jsme stěnu dokončili, a během nich se k nám mnohokrát dostaly vlny zcela blízko a jednou nás zaplavily po kotníky. Po šest dní z těch devíti přšlo. Mezi prostředky pro přežití byl v modulu i plastický povlak, z něhož se stala střecha. Povlak byl ve středu prověšen a otvor, který jsme do něho v tom místě udělali, odváděl vodu mimo, takže jsme tak získali přísun čerstvé vody. Kdyby se náhle objevila vlna z kterékoli strany, mohli jsme střechu zamávat na rozloučenou, ale zdi jsme věřili oba: u paty měla sílu téměř dva metry a nahoře alespoň metr.

Když jsme skončili, sedli jsme si dovnitř a určitě nejméně hodinu obdivovali svoje dílo, ale pak nám došlo, že jsme se právě dopracovali k nezaměstnanosti. "Co teď, Jerry?"

"Es?"

"Co teď budeme dělat?"

"Ted' čekat my." Dráč pokrčil rameny. "Jinak co, *no*?"

Přikývl jsem. "*Gavej*." Povstal jsem a zamířil do chodbičky, kterou jsme postavili. Jelikož jsme neměli dřevo, abychom v místě, kde se oba konce stěny měly spojit, vybudovali dveře, jeden konec stěny jsme odklonili a protáhli jej asi o tři metry podél druhého konce tak, že vznikla chodba s otvorem ve směru odvráceném od směru převládajících větrů. Neúnavný vítr dosud foukal, ale pršet už přestalo. Naše chatrč neskýtala nijak vášný pohled, ale když jsem se na ni, skrčenou uprostřed opuštěného ostrůvku, díval, naplňovalo mě to dobrým pocitem. Jak řekl Šizumát: "*Inteligentní život se staví na odpor vesmíru*." Alespoň v tom smyslu jsem to pochopil z Jerryho verze angličtiny. Pokrčil jsem rameny a zvedl ostrý úlomek kamene a vyryl další značku do vysoké, kolmo čnějící skály, která mi sloužila za kalendář.

Celkem deset čárek - a malé x pod sedmou čárkou znamenalo velkou vlnu, která se převalila těsně nad vrcholkem ostrova.

Odhodil jsem úlomek. "Krucinál, jak já to tady nenávidím!"

"Es?" Zpoza rohu vstupního otvoru vykoukla Jerryho hlava.

"Komu mluvit, *Dejvidž*?"

Věnoval jsem mu šíravý pohled, pak jsem mávl rukou. "K nikomu."

"Es va k nikomu?"

"Nikdo. Nic."

"*No gavej, Dejvidž*."

DLoubnul jsem si prstem do hrudi. "Já! Mluvil jsem k sobě! *Tomu gavej, žaboksichte*?"

Jerry potřásl hlavou. "*Dejvidž*, nyní spát já. Nemluvit tak moc k nikomu, *no*?" A opět zmizel v otvoru.

"A ty mi můžeš i se svou matkou!" Otočil jsem se a zamířil po svahu dolů. *Až na to, přesně řečeno, že ty, žaboksichte, matku nemáš - ani otce. Kdybyste si mohli vybrat, s kým byste chtěli být uvězněni na opuštěném ostrůvku?* Říkal jsem si, jestli by si někdo někdy vybral mokré, mrazivý kout pekla a žil v něm na hromádce s hermafroditem.

Do poloviny svahu jsem sestupoval po cestičce - tu jsem si již dříve vyznačil kameny - až jsem dorazil ke svému přílivovému jezírku, které jsem pokřtil Slimáčí ranč. Kolem jezírka byla spousta vodou vymletých skalisek a pod vodní hladinou žili nejučtější oranžoví měkkýši, jaké jsme oba kdy viděli. Ten objev jsem učinil, když jsem měl při budování chatrče přestávku, a měkkýše jsem ukázal Jerrymu.

Jerry však pokrčil rameny. "A co?"

"Co a co! Koukej, Jerry, ty porce tyčinek ti nevydrží napořád. Až je všecy sníme, čím se budeme žít?"

"Žít?" Jerry pohlédl na váček svíjející se, jako by v něm byl hmyz, a zašklebil se. "*No, Dejvidž*. Dříve nalodit my. Hledat nás, najít a nalodit."

"Co když nás nenajdou? Co pak?"

Jerry se znovu zašklebil a opět se obrátil ke zpola dokončené chatrči. "Vodu pít my, než pak nalodit." Zabručel něco o krizových exkrementech a mých chuťových buňkách a pak zmizel z dohledu.

Od té doby jsem kolem jezírka vybudoval hráz v naději, že lepší ochrana vůči drsnému prostředí přispěje ke zvýšení populace měkkýšů. Teď jsem nahlédl pod několik kamenů, ale nic takového jsem nezjistil. Říkal jsem si, zda bych se dokázal přinutit, abych některého z těch měkkýšů polkl. Kameny, pod něž jsem se díval, jsem vrátil zpátky, pak jsem vstal a vyhlédl na moře. I když věčně mračná pokrývka nedovolovala proniknout paprskům slunce na povrch Fyrinu IV a vysušit ho, nepršelo a obvyklý opar se zvedl.

Ve směru, kde jsem se po ztroskotám dostal na pobřeží, moře pokračovalo až k horizontu. Mezi bílými čepičkami vln byla voda šedivá jako srdce bankovního úředníka z oddělení půjček. Ve vzdálenosti asi pěti kilometrů od ostrůvku se tvořily rovnoběžné čáry vysokých, dlouhých vln. Bráno z místa, kde jsem stál, jejich střed zasáhne ostrov, ale ostatní jejich části se přeženou kolem něho. Na pravé straně na úrovni vln jsem zahlédl, i když ne příliš zřetelně, jiný ostrůvek, vzdálený snad deset kilometrů. Sklouzl jsem očima po čáře vln ještě více doprava a tam, kde se šedobílé moře mělo dotknout světlešedé oblohy, byla na horizontu černá čára.

Čím usilovněji jsem se snažil uvědomit si, co mi v instruktaži říkali o pevninách na Fyrinu IV, tím neurčitější jsem o nich měl představu. Ani Jerry si nedokázal na nic vzpomenout - tedy, aspoň to říkal. Proč bychom si také měli vzpomenout? Předpokládalo se, že bitva se odehraje v kosmickém prostoru, každá strana se snažila vytlačit tu druhou z orbitální dráhy kolem Fyrinu. Ale ani jedna se nechtěla dostat na povrch planety, a už vůbec ne bojovat tady. Přesto přese všechno byl na planetě kontinent, ať už se jmenoval jakkoli, a ten byl podstatně větší než ten ostrůvek ze skal a písku, na kterém jsme se nacházeli.

Ale jak se na pevninu dostat, to byl problém. Bez dřeva, ohně, listí anebo zvířecích kůží nás tady čekal osud zchudlého jeskynního člověka. A to jediné, co by plavalo na vodě, byl *nasesej*. Modul. Proč ne? Jediný skutečný problém, který bylo nutno překonat, bylo přesvědčit Jerryho, aby s tím souhlasil.

Toho večera, kdy šed' pomalu ustupovala černi noci, jsme Jerry a já seděli před chatrcí a uždibovali z odměřených porcí tyčinek. Dráč si svýma žlutýma očima pečlivě prohlédl černou čáru na obzoru, pak potřásl hlavou. "*No, Dejvidž. Nebezpečné je.*"

Vsunul jsem si zbývající porci do úst a přemlouval ho, "Je to nebezpečnější než tady zůstat?"

"Brzy zachránit, *no?*"

Pátravě jsem se zahleděl do jeho žlutých očí. "Jerry, tomu ty nevěříš o nic víc než já." Naklonil jsem se na skále dopředu a pozvedl ruce. "Podívej, větší naději budeme mít na větší zemi. Ochrana před velkými vlnami, možná jídlo..."

"Ne možná, *no?*" Jerry ukázal na moře. "Jak kormidlovat *nasesej*, *Dejvidž*? Tam jak kormidlovat? *Es eh* vysoké vlny, vlny vzít za ostrov, *gavej? Breša.*" Tleskl rukama. *Es eh brešana skála, no?* Pak mrtvá, *my.*"

Poškrábal jsem se na hlavě. "Vlny směřují odtud tím směrem a vítr taky. Jestliže je země dost velká, nebudeme muset kormidlovat, *gavej?*"

Jerry podrážděně vydechL "**No**, dost velká, pak?"

"Neřekl jsem, že je to tutovka."

"*Es?*"

"Jistota, jisté, *gavej?*" Jerry přikývl. "Pokud jde o ztroskotám na skalách, ta země má zřejmě pláž, jako je tato."

"Tutovka, *no?*"

Pokrčil jsem rameny, "Ne, jisté to není, ale co z toho, když tady zůstaneme? Nevíme, jak vysoko ty vlny mohou dosáhnout. Co když se nějaká přejeje tak vysoko, že nás spláchne z ostrova? Co pak?"

Jerry se na mě zadíval přimhouřenýma očima. "Co tam, *Dejvidž*? Základna od *Irhmán*, *no?*"

Zasmál jsem se. "Říkal jsem ti přece, že na Fyrinu IV nemáme žádné základny."

"Proč chtít jít, pak?"

"Jak už jsem řekl, Jerry, protože si myslím, že budeme mít větší naději."

"Hm-m-m." Dráč zkřížil ruce na prsou. "*Viga, Dejvidž, nasesej zůstat. Dejvidž, vědět já.*"

"Co víš?"

Jerry se samolibě zašklebil, pak povstal a odešel do chatrče. Po chvíli se vrátil a hodil mi k nohám dvoumetrovou kovovou tyč. Tu, kterou použil, když mi spoutal ruce. "*Dejvidž, vědět já.*"

Nadzvedl jsem obočí a pokrčil rameny. "O čem to mluvíš? Ta tyč není z tvého modulu?"

"No, *Irkmán.*"

Sklonil jsem se a tyč zvedl. Její povrch nenesl známky koroze a na jednom konci byly arabské číslice -číslo součástky. Na okamžik mě zalila vlna naděje, ale jen na okamžik, než jsem si uvědomil, že je to civilní číslo. Odhodil jsem tyč do písku. "Nedá se říct, Jerry, jak je tady dlouho. Má civilní číslo, a do tohoto koutu galaxie nebyla od války vyslána žádná civilní výprava. Mohl by to být pozůstatek ze staré osídlovací akce nebo z průzkumné výpravy..."

Dráč šťouchl do tyče špičkou nohy. "Nová, *gavej?*"

Vzhlédl jsem k němu. "Ty *gavej* nerezavějící ocel?"

Jerry opovržlivě odfrkl a obrátil se k chatrči. "Já zůstat, *nasesej* zůstat. Kam chtít, ty jít, *Dejvidž!*"

Když nás pohltila černá dlouhá noc, zvedl se vítr a hvízdal a kvílel, jak pronikal otvory ve zdi. Plastová střecha se třepotala, splaskávala a nadouvala se tak divoce, že hrozilo, že se buď roztrhne nebo odlétne do noci. Jerry se posadil na písčitou podlahu, zády se opřel o *nasesej*, jako by chtěl dát jasně najevo, že on a modul zůstanou, kde jsou, i když se zdálo, že to, jak se moře vzdouvalo, jeho postoj oslabuje.

"Moře bouřlivé nyní, *Dejvidž, no?*"

"Je moc tma, takže není vidět, ale při tomto větru..." Pokrčil jsem rameny spíš pro sebe než kvůli Dráčovi, protože to jediné, co člověk mohl uvnitř chatrče vidět bylo bledé světlo procházející střechou. Každou chvíli nás to mohlo z této písčité plošiny vyplavit. "Jerry, to o té tyči, cos řekl, je pitomost. Ty to víš."

"*Surda.*" Dráčův hlas zněl zkroušeně a snad i velmi nešťastně.

"*Es?*"

"*Es eh 'surda'?*"

"*Ae.*"

Jerry zůstal chvíli zticha. "*Dejvidž, gavej, 'ne jistota je?'*"

Zvážil jsem opačné výrazy. "Ty máš na mysli 'asi, 'možná', 'snad'."

"*Ae, asimožnásnad.* Dračka flotila irkmánské lodě má. Před válka koupit, po válka zajmout. Tyč asimožnásnad Dráčů je."

"Jestli tedy na tom velkém ostrově je tajná základna, je to *surda* dračka základna?"

"*Asimožnásnad, Dejvidž.*"

"Jerry, neznamená to, že bys to nechtěl zkusit? *Nasesej?*"

"*No.*"

"*No?* Proč ne, Jerry? Kdyby to byla dračka základna..." ,

"*No! No* mluvit!" Dráč se svými slovy téměř zalknul.

"Jerry, promluvme si, věř, že bude lepší, když si promluvíme! Jestliže pojedu na ten ostrov vstříc své smrti, mám právo vědět proč."

Dráč se na dlouhou chvíli odmlčel. "*Dejvidž.*"

"*Es?*"

"*Nasesej* vzít ty. Polovina tyčinek zásob ponechat ty. Já zůstat."

Potřásl jsem hlavou, abych se vzpamatoval. "Chceš, abych si vzal modul sám?"

"To chtít ty, *no?*"

"Ae, ale proč? Musíš si uvědomit, že nás nikdo nezachrání."

"Asimoznásnad."

"*Surda*? nic takového. Ty víš, že záchrana nepřijde. O co ti jde? Máš strach z vody? Jestli je to v tom, máme větší naději..."

"*Dejvidž*, ústa zavřít ty. *Nasesej* mít ty. Mě *no* potřebovat ty, *gavej*?"

Přikývl jsem do tmy. Modul jsem si mohl vzít a na co jsem potřeboval mít s sebou nevrlého Draca - zejména když naše příměří mohlo každou chvíli vypršet? Pravý důvod mě přiměl připadat si poněkud hloupě - a lidsky. Možná že to není totéž. To jediné, co mě oddělovalo od úplné samoty, byl Dráč. Přesto zde šlo ještě o jednu maličkost, a to zůstat naživu. "Musíme jít spolu, Jerry."

"Proč?"

Cítil jsem, že se červenám. Jestliže lidské bytosti mají takovou potřebu společnosti, proč se to současně stydí přiznat?

"Prostě musíme. Dva budeme mít větší šanci."

"Sám šanci lepší mít, *Dejvidž*. Tvůj nepřítel já."

Znovu jsem přikývl a zašklebil se do tmy. "Jerry *gavej* 'samota'?"

"*No gavej*."

"Sám, nikdo jiný než jeden."

"*Gavej*. Sám ty. Vzít *nasesej*, já zůstat."

"To je to... rozuměj, *viga*, co nechci."

"Ty chtít spolu jít?" Z druhého koutu chatrče se ozval chraptivý, potlačovaný smích. "Ty Draca rád? Ty mně smrt, *Irkmán*." Jerry vyrazil chraptivý smích ještě jednou. "*Irkmán purzhab* v hlava, *purzhab*."

"Dej pokoj!" Sklouzl jsem po stěně k zemi, uhladil písek a svinul se zády k Dráčovi. Zdálo se, že vítr trochu polevuje, a já jsem zavřel oči, abych se pokusil usnout. Pleskání plastové střechy okamžitě splynulo s pozadím ječivých a kvílivých zvuků a já cítil, jak se propadání do spánku. Ale když se ozvaly na písku kroky, otevřel jsem doširoka oči a napnul svaly, připraven vyskočit.

"*Dejvidž*?" Jerry to řekl velmi tiše.

"Co?"

Zaslechl jsem, jak si Dráč sedá do písku vedle mě. "Ty samota, *Dejvidž*. O tom těžko mluvit ty, *no*?"

"No a co?" Dráč něco zamumlal, ale zamklo to ve větru.

"Co?" Otočil jsem se a uviděl, jak se Jerry dívá otvorem ve stěně.

"Proč zůstat já. Nyní tobě říct, *no*?"

Pokrčil jsem rameny. "Jsem pro, proč ne?"

Jerry vypadal, jako by měl velké problémy, aby našel správná slova, pak otevřel doširoka ústa. Chtěl něco říct, a vytřeštil oči. "*Mága-siena*!"

Posadil jsem se. "*Es*?"

Jerry ukázal na otvor. Vlna jako hora!"

Odstrčil jsem ho a vyhlédl otvorem sám. K našemu ostrůvku se hnaly nepříčetně zuřivé zpěněné vlny vysoké jako hory. V té tmě se to nedalo stoprocentně tvrdit, ale ta čelní vlna byla snad ještě vyšší než ta, která nám před několika dny dosáhla po kotníky. A ty za ní vypadaly ještě vyšší. Jerry mi položil ruku na rameno a já jsem pohleděl do jeho očí. Odskočili jsme od sebe a rozběhli se k modulu. Když jsme potmě hmatali po zapuštěné dveřní západce, slyšeli jsme, jak první vlna hřmí po svahu vzhůru. Západku jsem nahnal právě ve chvíli, kdy vlna narazila na chatrč a zbořila střechu. Vzápětí jsme se ocitli pod vodou, proudy nás v chatrči převalovaly jako vířivá pračka ponožky.

Voda opadla, a když jsem si vytřel oči, uviděl jsem, že stěna na na větrné straně chatrče se rozpadla. "Jerry!" Za zbořenou stěnou jsem viděl potácejícího se Draca.

"Irkmán?"

Za Dráčem jsem viděl, jak nabírá rychlost druhá vlna. "*Kizlode*, co tam venku sakra děláš? Vlez sem!" Otočil jsem se k modulu, dosud pevně vklíněného mezi dvě skaliska, a uchopil kliku. Když jsem otevřel dvířka, Jerry klopýtavě přelezl zbytky zdi a dopadl na mě. "*Dejvidž... stále vlny a vlny! Stále!*"

"Vlez tam!" Pomohl jsem mu dostat se dvířky dovnitř, ale nečekal jsem, až se uklidí z cesty. Vskočil jsem rovnou na něho a zajistil za sebou dvířka, právě, když udeřila druhá vlna. Ucítíl jsem, jak se modul mírně nadnesl a narazil na převis jednoho skaliska.

"*Dejvidž, vznášet se my?*"

"Ne. Skály nás drží na místě. Budeme v suchu, jakmile se vlny přeženou."

"Přes mě se překulit."

"Aha." Sklouzl jsem z Jerryho hrudi a opřel se o stěnu modulu. Zanedlouho se modul ustálil a my jsme čekali na další příboj. "Jerry?"

"*Es?*"

"Cos to chtěl říct?"

"Proč zůstat já?"

"Jo."

"O tom těžko mluvit já, *ga vej?*"

"Já vím, já vím."

Udeřila další vlna a já jsem ucítíl, jak se modul zvedá a naráží na skalisko.

"*Dejvidž, gavej vi nesa?*"

"Negaveju."

"*Vi nesa... malý já, gavej?*"

Modul s nárazem dosedl na skálu a ustálil se. "Co má být s tím tvým malým já?"

"Malý já... malý Dráč. Ze mě, *gavej?*"

"Chceš mi sdělit, že jsi těhotný?"

"Asimoznásnad."

Potřásl jsem hlavou. "Počkej, Jerry. Nechci, aby došlo k nějakému nedorozumění. Těhotný... z tebe se stane rodič?"

"Ae, rodič, dva nula nula v řadě, velice důležité je, no?"

"Strašné. Ale co to má společného s tím, že nechceš plout na ten druhý ostrov?"

"Dřív moje *vi nesa, gavej? Tean nese smrt.*"

"Tvoje dítě zemřelo?"

"*Ae!*" Dráčův vzlyk vyšel z úst vždy a všude existující matky. "Upadnout a zranit se já. *Tean smrt. Nasešej na moře narazit my. Tean zranit, gavej?*"

"Ae, já *gavej.*" Jerry měl tedy strach, že ztratí další dítě. Bylo téměř jisté, že během cesty nás bude modul hodně otloukat, ale zůstat tady na písčité plošině naše naděje nijak nezlepší. Modul se již dlouho ani nepohnul a já jsem se odhodlal opatrně vyhlédnout ven. Malé kryté průzory byly něčím pokryty, asi pískem. Otevřel jsem proto dvířka a rozhlédl se. Všechny stěny chatrče srovnaly nárazy vln se zemí. Pohlédl jsem k moři, ale nic jsem neviděl. "Vypadá to bezpečně, Jerry..."

Pohlédl jsem k černavé obloze a nade mnou se tyčil bílý chochol padající vzduté vlny. "*Mága zatracená siena!*" Zabouchl jsem dvířka.

"*Es, Dejvidž?*"

"Drž se, Jerry! "Tuny vody dopadající na modul vydávaly nesnesitelně hlasitý zvuk. Jednou, dvakrát jsme narazili na skálu, pak jsme pocítili, jak se otáčíme a prudce letíme vzhůru. Sáhl jsem po opěrce, abych se přidržel, ale minul jsem ji, když modul náhle nabral jiný směr a propadl se. Vrazil jsem do Jerryho, pak mě to odhodilo na protější stěnu, do které jsem narazil hlavou. Než jsem omdlel, zaslechl jsem Jerryho výkřik: "*Tean! Vi tean!*"

...poručík stiskl rukou tlačítko a na obrazovce se objevila postava - vysoká, humanoidní a žlutá.

"Dracovský sliz!" vykřikli shromáždění sedící odvedenci.

Poručík k nim stál čelem. "Správně. Toto je Dráč. Povšimněte si, že dračka rasa má jednotnou barvu pleti - všichni jsou žlutí." Vojenští adepti se zdvořile pousmáli. Důstojník se trochu vypnul, pak s použitím lehkého ukazovátka začal zdůrazňovat různé typy Dráčů. "Typické jsou samozřejmě tříprsté ruce, stejně jako obličej s nevýrazným nosem, který Dráčovi propůjčuje vzhled žáby. Jejich zrak je v průměru o něco lepší než u lidí, sluch zhruba stejný, ale to, jak zapáchají..." Odmlčel se. "Prostě příšerně smrdí!"

Odvedenci propukli v nevázaný řev a poručík se zatvářil navýsost spokojeně. Když se posluchačstvo uklidnilo, poručík ukázal na záhyb na Dráčově břiše. "Tak toto je místo, kde Dráčové uchovávají své rodinné klenoty - všechny." Další tlumený smích. "Správně, Dráčové jsou hermafroditi, každý jednotlivec má jak mužské, tak ženské orgány." Poručík se znovu postavil čelem k posluchačům. "Zkuste říct Dráčovi, aby se sám znásilnil, a pak se pečlivě dívejte, protože to on nedokáže!"

Smích utichl a poručík napráhl ruku k obrazovce. "Když uvidíte jednoho z těch hrozných tvorů, co uděláte?"

"ZABIJEME HO..."

...vymazal jsem obrazovku, a počítač zaměří na další dračkou stíhačku, která na obrazovce vypadala jako dvojité x. Dráč se výrazně vychýlil doleva, pak znovu doprava. Cítil jsem, jak autopilot na něho navádí můj stroj, jak vyhodnocuje a ignoruje klamná zobrazení a jak se ho svými elektronickými kříži snaží uchopit do kleští. "Tak pojd', ty žaboksichte... trochu doleva..." Obraz dvojitého x se na obrazovce posunul do dostřelových kruhů a já jsem pocítil, jak se řízená střela kotvená k bříchu mé stíhačky odpoutala. "A švihej!" Krytým průzorem jsem uviděl záblesk, když střela explodovala. Obrazovka mi prozradila, že dračka stíhačka se vymkla kontrole a rotovala směrem k povrchu Fyrinu IV pokrytého mraky. Snesl jsem se střemhlav za ní, abych se ujistil, že jsem ji zničil... Můj stroj se dotkl horní atmosféry a teplota jeho pláště se prudce zvýšila.

"Tak pojd', sakra. Střílej!" Přepnul jsem lodní systémy na let atmosférou, když se ukázalo, že budu muset letět za Dráčem přímo k zemi. Ještě nad mraky se však Dráč přestal otáčet a udělal obrat. Rychlým pohybem jsem zapnul automatické přeplňování a zatáhl páku do klína. Stíhačka několikrát poskočila, jak se snažila zabrzdit. Každý ví, že dracké lodě jsou v atmosféře pohyblivější... Dráč nabral kurs, který přetínal mou dráhu... proč ten sliz nestřílí... těsně před kolizí se Dráč katapultuje... energoblok je v háji... musím přistát bez motoru. Snášel jsem se za modulem padajícím svinskými mraky s odhodláním, že toho drackého sliza najdu a dokončím, co jsem začal...

Mohly to být vteřiny nebo roky, po které jsem nejistě tápal v temnotě kolem sebe. Bylo mi mizerně, ale ty části mého těla, jichž se to týkalo, mi připadaly vzdálené, velmi vzdálené. Nejdříve chlad, pak horečka, poté znovu chlad - hlavu mi ochlazovala nějaká přívětivá ruka. Pootevřel jsem oči na úzké štěrby a spatřil, že se nade mnou sklání Jerry a něčím studeným mi osušuje čelo. Podařilo se mi zašeptat: "Jerry."

Dráč mi pohlédl do očí a usmál se. "Dobré je, *Dejvidž*, dobré." Po tváři mu přeběhlo mihotavé světlo a já ucítil kouř. "Oheň."

Poodstoupil a ukázal na střed písčité podlahy v místnosti. Otočil jsem hlavu a uvědomil si, že ležím na lůžku z měkkých, pružných větví. Na protější straně stálo jiné lůžko a mezi ním a mým vesele praskal ohniček. "Oheň nyní mít my, *Dejvidž*. A dřevo." Ukázal na střechu zhotovenou z dřevěných polen pokrytých širokými listy.

Otočil jsem se a rozhlédl, pak jsem nechal svou pulsující hlavu poklesnout a zavřel jsem oči. "Kde to jsme?"

"Velký ostrov, *Dejvidž*. Moc vln spláchnout z písek vrchu nás. Vítr a vlny sem vzít nás. Pravdu mít ty."

"Já... já nerozumím, *no gavej*. Dostat se z té písčité plošiny sem by trvalo celé dny."

Jerry přikývl a upustil to, co vypadalo jako velká houba, do jakési lastury naplněné vodou. "Devět dní. Připoutat tebe já k *nasešej*, pak zde na pobřeží přistát my."

"Devět dní? Devět dní jsem byl v bezvědomí?"

Pohybem hlavy vyjádřil nesouhlas. "Sedmnáct. Zde přistát my osm dní..." Mávl rukou za sebe. "Před osm dní."

"Ae."

"Sedmnáct dní na Fyrinu IV je víc než měsíc na Zemi. Znovu jsem otevřel oči a pohlédl na Jerryho, velmi vzrušeného. "Á co *tean*, tvé dítě?"

Pohládl si vzduté břicho. "Dobré je, *Dejvidž*. Víc *nasešej* ublížil tobě."

Nepřikývl jsem, i když jsem chtěl. "Mám radost, že tě to těší." Zavřel jsem oči a obrátil se obličejem ke stěně z kombinace dřevěných kulatin a listí. "Jerry?"

"Es?"

"Tys mi zachránil život."

"Ae."

"Proč?"

Dlouho seděl jako pěna. "*Dejvidž*. Nahoře na písčina mluvit ty. Samota nyní *gavej*." Zatřásl mi ramenem. "Na, nyní jíst ty."

Otočil jsem se a pohlédl do lastury naplněné kouřící kapalinou. "Co to je? Kuřecí polévka?"

"Es?"

"*Es va?*" Ukázal jsem na mísu a až teď jsem si uvědomil, jak jsem slabý.

Jerry nakrabil čelo. "Jako měkkýš, ale dlouhá."

"Úhoř?"

"Ae, ale úhoř na zemi, *gavej?*"

"Myslíš hada?"

"Asimožnásnad."

Přikývl jsem a přiložil rty k okraji lastury. Ustrkl jsem trochu polévky, polkl ji a dopřál jejímu hojivému teplu, aby se mi rozlilo po těle. "Je dobrá."

"*Custa* chtít ty?"

"Es?"

"*Custa*." Jerry natáhl ruku k ohni a zvedl kus kamene přibližně krychlového tvaru. Prohlédl jsem si ho a rýpl do něho nehtem, pak jsem se ho dotkl jazykem.

"Halogenid! Sůl!"

Pousmál se. "*Custa* chtít?"

Zasmál jsem se. "Úplný komfort. Samozřejmě, dejme si *custa*," Vzal halogenid, menším kamenem urazil jeho roh a použil ještě jiný kámen k tomu, aby mezi nimi kousky soli rozemlel. Pak pozvedl ruku a ve středu dlaně měl kopeček bílých granulek. Nabral jsem mezi prsty dvě špetky, přidal je do své porce hadí polévky a rozmíchal je v ní prstem. Pak jsem si té pochoutky dopřál pořádný lok. Zamlaskal jsem rty. "Fantastické."

"Dobré, *no?*"

"Lepší než dobré - fantastické." Dopřál jsem si další doušek a okázale pomlaskával a koulel očima.

"Fantastické, *Dejvidž, no?*"

"Ae," uznal jsem přikývnutím hlavy. "Myslím, že to stačí. Chci spát."

"Ae, *Dejvidž, ga věj*." Uchopil miskou a položil ji vedle ohně. Pak povstal, šel ke dveřím a obrátil se. Než přikývl, chvíli si mě svýma žlutýma očima prohlížel, pak se znovu otočil a vyšel ven. Zavřel jsem oči a nechal se teplem ohníčku ukolébat ke spánku.

Za dva dny jsem opustil lůžko a zkoušel chodit po chatrči a za další dva dny jsem s Jerryho pomocí vyšel ven. Chatrč stála v lese zakrslých stromků na vrcholku mírného návrší, žádný ze stromů nebyl vyšší než pět, šest metrů. Na úpatí svahu vzdáleného od chatrče víc než osm kilometrů se stále valily mořské vlny. Odtud mě Dráč musel odvléct. Náš spolehlivý *nasesej* se pak naplnil vodou a moře si ho odtáhlo brzy poté, co mě Dráč vyvlekl na souš. A s *nasesej* zmizel i zbytek porcí tyčinek. Dráčové jsou v jídle hodně vybíraví, ale hlad nakonec donutil Jerryho vyzkoušet vše, co místní příroda nabízela - hlad a humanoidní smířlivost se poddávají nedostaku výživy. Dráč nakonec skončil u škrobovitě kořenové zeleniny neurčité chuti - zelené křoviny, která po usušení poskytovala přijatelný čaj -a hadího masa. Při průzkumech objevil také částečně zvětralé solné doma. V následujících dnech jsem zesílil a obohatil náš jídelníček o několik druhů mořských měkkýšů a o ovoce připomínající křížence mezi hruškou a švestkou.

Dny se stávaly chladnější a to mě a Draca přimělo uvědomit si, že Fyrin IV má zimní období. Tato skutečnost nás postavila před možnost, že zima může být dost krutá na to, aby znemožnila hledat potravu a sbírat dřevo. Křovina a kořenová zelenina se daly po usušení u ohně dobře uchovávat a hadí maso jsme se pokusili nasolit a udit. S použitím vláknitých svazků ze zelené křoviny jako nití jsme si z hadích kůží ušili zimní oblečení. Jeho provedení, na kterém jsme se dohodli, spočívalo v tom, že se prošli dvě vrstvy kůží, mezi nimiž byla výplň z chmýří tobolek semen zelených křovin.

Usoudili jsme, že naše chatrč je pro zimu zcela nevyhovující. Tři dny jsme hledali, než jsme objevili první jeskyni, a ještě další tři dny, než jsme objevili takovou, která nám vyhovovala. Ústí jeskyně směřovalo k místu, z něhož byla vyhlídka na mučené moře, ale chránil je nízký útes, který ležel dostatečně vysoko nad jeho hladinou. V okolí vstupu do jeskyně jsme našli velké množství suchého dřeva a volně se povalujících kamenů. Dřevo jsme posbírali na topení a kameny použili k postavě zdi u vchodu, v níž jsme nechali jen prostor pro dveře. Dveřní závěsy jsme zhotovili z hadí kůže a dveře z dřevěných polen svázaných lýkem z křoviny. Avšak už první noc poté, kdy jsme dveře dokončili, je mořský vítr zničil, a proto jsme se rozhodli vrátit k původnímu provedení vstupu, jaké jsme použili na písčité plošině.

V hloubi jeskyně jsme si z široké síně s písčitou podlahou udělali obytný prostor. Ještě hlouběji v jeskyni byly malé přírodní bazénky, jejichž voda se báječně hodila k pití, ale na koupaní byla příliš studená. Prostor s bazénky jsme použili jako špižírnu. Stěny obytné síně jsme vyložili dřevem, nová lůžka jsme vyrobili z hadích kůží a chmýří tobolekových semen. Ve středu síně jsme vybudovali účtyhodné ohniště s velkým plochým kamenem jako plotnou. Tu první noc, kterou jsme strávili v našem novém příbytku, jsem zjistil, že poprvé od doby, kdy jsem uvízl na této zatracené planetě, neslyším vítr.

Za dlouhých nocí jsme sedávali u ohniště a vyráběli z hadí kůže různé předměty - rukavice, čepice, vaky - a povídali si. Aby to nebylo tak jednotvárné, jeden den jsme hovořili dračky a druhý anglicky, a v době, kdy zima udeřila svou první ledovou bouří, oba jsme uměli docela obstojně mluvit řečí toho druhého.

Hovořili jsme o narození Jerryho dítěte.

"Jak ho pojmenuješ, Jerry?"

"Dítě už jméno má. To je tak, rod Jeribů má pět jmen. Já se jmenuju Šigan, přede mnou je můj rodič Gothig, před Gothigem byl Haesni, před Haesnim byl Taj a před ním Zammis. Moje dítě se jmenuje Zammis."

"Proč jenom pět jmen? Lidské dítě může mít téměř libovolné jméno, jaké pro něho rodiče vyberou. A vlastně jakmile dítě dospěje, on nebo ona si může zvolit jméno, jaké chce."

Dráč na mne pohlédl očima plnýma soucitu. "Dejvidž, jak ztracení si musíte připadat. Vy lidé -jak ztracení se musíte cítit."

"Ztracení?"

Jerry přikývl. "Odkud pocházíš, Dejvidž?"

"Myslíš rod?"

"Ano."

Pokrčil jsem rameny. "Pamatuju se na své rodiče."

"A na jejich rodiče?"

"Pamatuju se na otce své matky. Když jsem byl mladý, navštěvovali jsme ho."

"Dejvidž, co víš o svých prarodičích?"

Poškrabal jsem se na bradě. "Je to jaksi neurčité... myslím, že, děda dělal něco v zemědělství. Nevím."

"A jeho rodiče?"

Zakroutil jsem hlavou. "Jediné, na co si vzpomínám, je to, že někde v našem rodě se vyskytovali Angličani a Němci. *Gavej Němci a Angličani?*"

Přikývl. "Dejvidž, já umím historii svého rodu odříkat až do doby založení naší planety Jeribou Tajem, jedním z původních usedlíků, před sto devadesáti devíti generacemi. V našem rodovém archívu na planetě Draco existují záznamy, podle nichž lze vysledovat náš rod přes kosmický prostor až na planetu Sindie, kolébku naší rasy, a tam do minulosti sedmdesáti generací k Jeribovi Taji, zakladateli našeho rodu."

"Jak ten se stal zakladatelem?"

"Pouze prvorozený je zakladatelem rodu. Ti, co se narodí jako druzí, třetí nebo čtvrtí, si musí založit svůj vlastní rod."

Uznale jsem přikývl. "Proč pouze pět jmen? Jen proto, aby se dala snadněji zapamatovat?"

Nesouhlas dal najevo zavrtáním hlavy. "Ne. Jména jsou jen k rozlišování, jsou stejná, běžně jich je pět, ale nevystihují události, které odlišují jejich nositele. Jméno šigan, které mám já, posloužilo významným vojákům, učencům, studentům filozofie a několika kněžím. Jméno, které bude mít moje dítě, posloužilo vědcům, učitelům a badatelům."

"Ty si pamatuješ, čím byli všichni tvoji předchůdci?"

Přikývl. "Ano, a co každý z nich dokázal a kde to dokázal. Než jsi uznán za dospělého, což bylo u mě ve dvaadvaceti letech, musíš před rodovým archivem z paměti odříkat svůj rod. Zammise čeká totéž, jenže ten musí začít...", usmál se, "mým jménem, Jeribou Šiganem."

"To dokážeš odříkat nazpaměť téměř dvě stovky životopisů?"

"Ano."

Šel jsem ke svému lůžku a natáhl se na ně. Zahledl jsem se na kouř, který do sebe nasávala prasklina ve stropě, a najednou jsem začal chápat, co Jerry myslel, když říkal, že si musím připadat jako ztracenec. Dráčové, kteří měli v sobě několik desítek generací, věděli, čím jsou a čím se musí řídit. "Jerry?"

"Ano, Dejvidž?"

"Můžeš mi je odříkat?" Otočil jsem hlavu a podíval se na něho právě včas, abych zahlédl, jak výraz naprostého překvapení na jeho tváři střídá radost. Až po mnoha letech jsem se dozvěděl, že jsem Jerrymu prokázal velkou čest, když jsem se zajímal o jeho rod. Mezi Dracy je to chápáno jako vzácný projev úcty, a to nejen vůči jednotlivci, ale k celé rodové linii.

Jerry odložil na písek čepici, kterou právě šil, povstal a začal:

"*Zde před vámi stojím já, Šigan z rodu Jeribů, zrozený z Gothiga, učitele hudby. Hudebníka s velkými zásluhami, mezi jehož žáky patří Da-tziž z rodu Němu, Perravin z rodu Tu skórů a řada méně známých hudebníků. Gothig studoval hudbu na Šimuramu a před archívem stál v roce 11051, aby hovořil o svém rodiči Haesnim, výrobci lodí...*"

Jak jsem naslouchal Jerryho úzkostlivé dračtině, obráceným životopisům, které začínaly srnrtí a končili dospělostí, zmocňoval se mě pocit, že putuji časem, že mohu chápat a dotýkat

se minulosti. Bitvy, vznik a zánik impérií, učiněné objevy, dokázané velké činy - pouť dva tisíce let dlouhou historií, ale přetrvávající jako přesně popsaná, živá kontinuita.

Naproti tomu já: Willis z Davidgova rodu, stojím před tebou, jsa zrozený ze Sibylly, ženy v domácnosti, a Nathana, druhořadého stavebního inženýra, z nichž jeden se zrodil z dědečka, který měl zřejmě něco společného se zemědělstvím a který se zrodil z nikoho významného... Sakra, a já jsem nebyl ani to! Můj straší bratr byl pokračováním rodu, nikoli já. Naslouchal jsem a rozhodl se, že si rod Jeribů zapamatuji.

Hovořili jsme o válce.

"To byla hezká finta, když jsi mě vylákal do atmosféry a tam do mě vrazil."

Jerry pokrčil rameny. "Dračtí piloti jsou nejlepší, to se všeobecně ví."

Nadzvedl jsem obočí. "Tak proto jsem ti odstřelil ocasní ploutev, jo?"

Znovu pokrčil rameny, zamračil se a znovu se dal do sešívání kousků hadí kůže. "Proč Pozemšťané podnikají invazi do této části galaxie, *Dejvidž*? Než jste přišli, žili jsme tisíce let v míru."

"Ha! Proč podnikají invazi Dráčové? My jsme taky žili v míru. Co tady děláte?"

"My tyto planety kolonizujeme. V duchu dracké tradice. Jsme badatelé a zakladatelé."

"A ty, žaboksichte, co si myslíš, že jsme my? Parta zápecníků?" Lidé sice létají do kosmu teprve necelých dvě stě let, ale osídlili jsme téměř dvakrát tolik planet než Dráčové..."

Vztyčil prst. "To je právě to! Vy lidé se šíříte jako mor. To musí přestat! My vás tady nechceme."

"Jenže my tady jsme a tady taky zůstaneme. Co s tím uděláte?"

"Vidíš, co děláme, *Irkmáne*, bojujeme!"

"Pchá! Tomu kočkování říkáš boj? Hergot, Jerry, vždyť my jsme vás shazovali z oblohy do starého železa..."

"Ha, *Dejvidž*! Tak proto sedíš tady a ocucáváš uzené hadí maso!"

Vytáhl jsem tu potvůrku z úst a namířil ji na Draca. "Koukám, že z tvého dechu je taky cítit had, Dracu!"

Pohrdavě odfrkl a odvrátil se od ohně. Připadal jsem si hloupě: zaprvé proto, že ani my jsme nepřispívali k urovnání sporu, který trápil stovky světů déle než století, a zadruhé proto, že jsem chtěl, aby Jerry ověřil moje znalosti o jeho rodu. Zapamatoval jsem si již přes stovku generací.

Dráč seděl k ohni bokem a na klín mu dopadalo dost světla, takže jsem viděl, že něco šije.

"Jerry, na čem pracuješ?"

"Nemáme se o čem bavit, *Dejvidž*."

'Ale jdi, co se děje?"

Otočil se hlavou ke mně, pak si opět pohlédl do klína a pozvedl obleček z hadí kůže. "To je pro Zammise." Usmál se, já jsem potřásl hlavou a pak jsem se taky usmál.

Hovořili jsme o filozofii:

"Jerry, tys studoval Šizumátovo učení. Proč mi o něm nechceš nic říct?"

Zamračil se. "Nechci, *Dejvidž*."

"Je Šizumátovo učení tajné nebo co?"

Zavrtěl hlavou. "Ne, ale my si Ši-zumáta natolik vážíme, že o něm nehovoříme jen tak."

Poškrabal jsem se na bradě. "Míníš tím, že o něm nehovoříte vůbec nebo jenom s člověkem?"

"Ne s člověkem, *Dejvidž*; to jenom s tebou ne."

"Proč?"

Pozvedl hlavu a přimhouřil svoje žluté oči. "Ty víš, co jsi říkal... na písčité plošině."

Poškrabal jsem se na hlavě a neurčitě si uvědomil nadávku doporučující, aby si to Šizumát snědl, kterou jsem Jerryho obdařil. Pozvedl jsem obě ruce. "Jerry, ale to jsem byl vzteky bez sebe. To, co jsem tehdy řekl, z toho mě nemůžeš vinit."

"Ale já viním."

"Změní na tom něco, když se omluvím?"

"Vůbec nic."

Zadržel jsem se, abych neřekl něco ošklivého, a v duchu jsem se vrátil k tomu okamžiku, kdy jsme se s Jenym chystali navzájem se uškrtit. Vzpomněl jsem si z toho setkání ještě na něco a zkrivil koutky úst, abych se nerozesmál. "Řekneš mi o Sizumátově učení, když ti odpustím... to, co jsi řekl o myšáku Mickeym?"

Kvůli zdání vážnosti jsem sklopil hlavu, i když hlavním důvodem bylo potlačit úšklebek.

Vzhlédl ke mně, v obličeji měl pocit viny. "Mrzelo mě *to*, *Dejvidž*. Jestli mi odpustíš, budu ti vyprávět o Sizumátovi."

"Já ti tedy odpouštím, Jerry."

"Ještě něco."

"Co?"

"Musíš mi povědět o učení my saka Mickeyho."

"Vyna... ehm, vynasnažím se."

Hovořili jsme o Zammisovi: "Jerry, čím chceš, aby malý Zammy byl?"

Dráč pokrčil rameny. "Zammis se musí řídit svým vlastním jménem. Chci, aby si vedl čestně. Jestli si tak povede, víc ani nemůžu chtít."

"Zammy si vybere sám, co bude chtít dělat?"

"Ano."

"Ale přesto, nepřál by sis něco zvláštního?"

Přikývl. "Ano, přál."

"A co?"

"Aby se Zammis jednoho dne dostal z této mizerné planety."

Přikývl jsem. "Amen."

"Amen."

Zima se vlekla, až jsme si s Jerryem začali říkat, jestli jsme se snad nedostali na začátek doby ledové. Venku kolem jeskyně pokrývala všechno silná vrstva ledu a nízká teplota spolu s neutuchajícími větry znamenala pro toho, kdo se odvážil ven, pokoušet se zabít pádem nebo umrznout. Přesto jsme se oba dohodli na tom, že si budeme ulevovat venku. V hloubi jeskyně bylo sice několik oddělených síní, ale obávali jsme se, že si znehodnotíme zásobu vody, o vzduchu uvnitř jeskyně ani nemluvě. Největším rizikem venku bylo stáhnout si spodky za toho mrazivého větru, který měnil vodní páru z dechu v led dřív, než mohla projít tenkými návleky na obličej, jež jsme si zhotovili z leteckých kombinéz. Naučili jsme se nezdržovat.

Jednoho rána vyšel Jerry z jeskyně, aby vyhověl své potřebě, zatímco já jsem zůstal u ohniště a promíchával sušené kořeny s vodou na lívance. Uslyšel jsem, jak Jerry od ústí jeskyně volá, "*Dejvidž!*"

"Co?"

"*Dejvidž*, honem přijď!"

Loď! To musí být loď! Odložil jsem lasturovou mísu do písku, natáhl si čepici a rukavice a rozběhl se chodbou. Když jsem přiběhl ke dveřím, rozvázal jsem návleky, které jsem měl obtočené kolem krku, a převázal si je přes ústa a nos, abych si ochránil plíce. Jerry, který měl hlavu ovázanou podobným způsobem, se díval dveřmi a kýval, abych vyšel ven.

"Co je?"

Poodstoupil od dveří, abych mohl projít. "Pojď, podívej!"

Svítilo slunce. Na modré obloze svítilo slunce. V dálce nad mořem se sice hromadily nové mraky, ale obloha nad námi zářila čistotou. Do slunce jsme nemohli pohlédnout otevřenýma očima, ale nastavili jsme mu obličej a vychutnávali doteky paprsků Fyrinu na pokožce. Světlo žhnulo a třpytivě se odráželo od skla a stromů pokrytých ledem. "Nádhera."

"Ano." Rukou chráněnou rukavicí mě Jerry uchopil za rukáv. "Dejvidž, víš, co to znamená?"

"Co?"

"Signální oheň v noci. Za jasné noci může být vidět oheň z oběžné dráhy, no?"

Podíval jsem se na něho, pak opět na oblohu. "Nevím. Kdyby byl oheň dost velký a noc jasná a kdyby se v té chvíli právě někdo díval..." Svěsil jsem hlavu. "To vždycky předpokládá, že se tam na oběžné dráze bude někdo dívat." Pocítil jsem, že mě začínají pálit prsty. "Raději pojďme zpátky dovnitř."

"Dejvidž, to je šance!"

"A co použijeme jako dřevo?"

Ukázal jsem rukou na stromy kolem jeskyně. "Na všem, co může hořet, je alespoň patnáct centimetrů ledu."

"V jeskyni..."

"Naše palivové dřevo?" Zavrtěl jsem hlavou. "Jak dlouho ještě zima potrvá? Jsi přesvědčen, že máme tolik dřeva, abychom s ním mohli plýtvat na signální oheň?"

"Je to šance, Dejvidž! Šance!"

To, jestli přežijeme, záviselo zcela na náhodě. Pokrčil jsem rameny. "Proč ne?"

Několik následujících hodin jsme strávili tím, že jsme přenášeli čtvrtinu našeho pečlivě sesbíraného palivového dřeva před jeskyni. Když jsme skončili, do noci bylo ještě daleko, ale obloha se znovu zatáhla pokrývkou z celistvé šedi. Každou noc jsme několikrát kontrolovali oblohu, čekali jsme, až se objeví hvězdy. Za dne jsme museli často věnovat několik hodin otloukání ledu z hranice dřeva. Naděje však přetrvávala, dokud nám v jeskyni nedošlo dřevo a my jsme si ho nemuseli vypůjčovat z hranice pro signální oheň.

Té noci Jerry poprvé vypadal, jako by přišel o všechno. Seděl a upřeně se díval do ohně. Pak prostrčil ruku pod kabát v místě pod krkem a vytáhl zlatou krychličku zavěšenou na řetízku. Uchopil ji oběma rukama a začal něco dračky mumlat. Pozoroval jsem ho ze svého lůžka, dokud neskončil. Povzdechl si, pokýval hlavou a vrátil krychličku pod kabát.

"Co to je?"

Pohlédl na mě, zamračil se, ale pak se dotkl předního dílu kabátu. "Tohle? To je můj *Talman* - to, čemu vy říkáte Bible."

"Bible je kniha. Víš, má stránky, z nichž člověk čte."

Znovu vytáhl krychličku, zamumlal nějakou dračskou průpovědku, nečež předvedl malý trik. Z krychličky vypadla další a tu mi podal. "Dávej na ni pozor, Dejvidž."

Posadil jsem se, uchopil nabídnutou krychličku a ve světle ohně si ji prohlížel. Tři otočné kousky kovu podobného zlatu tvořili hřbet knížečky o hraně dva a půl centimetru. Knížečku jsem otevřel a uviděl ve dvou sloupcích tečky, čárky a kličky. "Je to dračky."

"Samozřejmě."

"Jenže já dračky neumím."

Nadzvedl obočí. "Dračky mluvíš tak dobře, že jsem si neuvědomil... byl bys rád, kdybych tě učil?"

Pokrčil jsem rameny. "Ne." Dotkl jsem se prstem stránky a zkusil ji otočit. Ale otočilo se jich naráz snad padesát. "Neumím v tom listovat po stránkách."

Ukázal na hrbek na hřbetu. "Vytáhni ten špendlík. Je na obracení stránek."

Vytáhl jsem krátkou jehlu, dotkl se jí stránky a ta sklouzla po následující a otočila se. "Kdo napsal váš *Talman*, Jerry?"

"Mnozí. Všichni velcí učitelé."

"I Šizurnát?"

Přikývl. "Šizurnát je jedním z nich."

Zavřel jsem knížečku a nechal ji na dlani ruky. "Jerry, proč jsi ji vytáhl právě teď?"

"Potřeboval jsem útěchu." Rozpřáhl ruce. "Na tomto místě. Možná, že zde zestárneme a zemřeme. Možná nás nikdy nenajdou. To jsem pochopil dnes, když jsme zkusili signalizovat ohněm."

Položil si ruce na břicho. "Zammis se zde narodí. *Talman* mi pomáhá smířit se s tím, co nemohu změnit."

"Zammis - kdy se narodí?"

Usmál se. "Brzy."

Pohlédl jsem na knížečku. "Jerry, byl bych rád, kdybys mě v ní naučil číst."

Stáhl si z krku řetízek s pouzdrém a podal mi ho. "*Talman* musíš uchovávat v pouzdře."

Chvilí jsem pouzdro držel, pak jsem zavrtěl hlavou. "Nemohu si ho nechat. Pro tebe má určitě velkou cenu. Co kdybys ho ztratil?"

"Neztratíš. Nech si ho, když se budeš učit. Žák ho musí mít u sebe."

Dal jsem si řetízek kolem krku. "Prokazuješ mi tím velkou čest."

Pokrčil rameny. "Mnohem menší, než kterou jsi mi prokázal ty, když ses naučil odříkávat rod Jeribů. Dokážeš to přesně a s citem." Vzal z ohniště kus zuhelnatělého dřeva, povstal a přistoupil ke stěně jeskyně. Té noci jsem se naučil jedenatřicet písmen dracké abecedy a jejich výslovnost a kromě toho dalších devět písmen včetně výslovnosti, která se používají ve formálních drackých písemnostech.

Dřevo přece jenom došlo. Jerry nabyl značně na váze a bylo mu moc a moc špatně, jak se Zammis připravoval na svůj příchod, a jen s mou pomocí se mohl dokolébat ven, když cítil potřebu. Sbírání dřeva (to znamenalo tahat zbývající klacky a otloukat led ze smutně stojících stromů) a vaření padlo na moje bedra.

Jednoho obzvlášť větrného dne jsem si povšiml, že se led na stromech tenčí. Někdy tehdy jsme se začali loučit se zimou a zamířili jsme k jaru. Od té doby jsem se věnoval otloukání ledu s radostí, protože jsem myslel na jaro, a věděl jsem, že ta dobrá zpráva postaví Jerryho trochu na nohy. Jerry totiž zimu těžce nesl. Právě jsem se zabýval dřevem nad jeskyní, sbíral klacky do náruče a házel je dolů, když jsem zaslechl pronikavý výkřik. Strnul jsem a rozhlédl se kolem. Kol dokola jsem neviděl nic než moře a led. Pak se výkřik ozval znovu. "*Dejvidž!*" To křičel Jerry. Upustil jsem dřevo, které jsem nesl, a utíkal k rozsledlině útesu sloužící za stezku k hornímu lesu. Jerry vykřikl znovu a já jsem uklouzl a kutálel se, dokud jsem neskončil na terase na úrovni ústí do jeskyně. Prolétl jsem vchodem a chodbou a vběhl do našeho obytného prostoru. Jerry se svíjel na lůžku, prsty zabořené do písku.

Klesl jsem vedle něho na kolena. "Jsem zde, Jerry. Co je? Co se děje?"

"*Dejvidž!*" Koulel očima, ale nevnímal. Ústy pohyboval beze slova, pak znovu pronikavě vykřikl.

"Jerry, to jsem já!" Zatřásl jsem mu ramenem. "To jsem já, Jerry, Davide!"

Otočil ke mně hlavu, na obličej se objevil škleb, pak mi sevřel prsty levé zápěstí tak silně, až to zabořilo. "*Dejvidž! Zammis... něco se stalo...*"

"Co? Co mám dělat?"

Znovu vykřikl, pak napůl v bezvědomí zvrátil hlavu na lůžko. Usilovně se snažil nabýt plné vědomí a přitáhl si mou hlavu ke rtům. "*Dejvidž, musíš přísahat.*"

"Co, Jerry? Na co mám přísahat?"

"Zammis... na planetu Draco. Postavit před rodový archív. Udělej to..."

"Co tím míníš? Mluvíš, jako bys umíral."

"Umírám, *Dejvidž*. Zammis je dvoustá generace... velmi důležitá. Představ moje dítě, *Dejvidž*. Přísahaj!"

Volnou rukou jsem si setřel z čela pot. "Ty neumřeš, Jerry! Drž se!"

"Nech toho. Neuhýbej před pravdou, *Dejvidž!* Já umřu. Musíš naučit Zammise rod Jeribů... a knížku, *Tal-man, gavej?*"

"Přestaň!" Zděšení, kterému jsem propadl, mělo téměř fyzickou podstatu! Přestaň tak mluvit! Ty neumřeš, Jerry. Vzmuž se, bojuj, ty zatracenej *kizlode*...

Vykřikl. Dýchal mělce a potácel se mezi bezvědomím a vědomím. "*Dejvidž*."

"Co?" Uvědomil jsem si, že vzlykám jako děčko.

"*Dejvidž*, ty musíš pomoci Zammisovi na svět."

"Cože... jak? O čem to, ksakru, mluvíš?"

Obrátil obličej ke stěně jeskyně. "Vyhrň mi kabát."

"Cože?"

"Vyhrň mi kabát, *Dejvidž*. Dělej!"

Vyhrnul jsem mu kabát a obnažil jeho vzduté břicho. Přehyb pod středem břicha měl jasně červenou barvu a prosakovala z něho čirá kapalina. "Co... co mám udělat?"

Prudce oddychoval, pak zadržel dech. "Roztrhni ten přehyb! Musíš ho roztrhnout, *Dejvidž*!"

"Ne!"

"Udělej to! Udělej, nebo Zammis zemře!"

"Co je mně do nějakýho tvýho pitomýho děcka, Jerry? Co mám udělat, abych zachránil tebe?"

"Roztrhni ten přehyb...", zašeptal. "Postarej se o moje dítě, *Irk máne*. Uved' Zammise před archív Jeribů. Odřísáhní mi to."

"Ale, Jerry..."

"Přísahěj!"

Přikývl jsem. Velké, horké slzy mi stékaly po tvářích. "Přísahám..." Jerry mi přestal svírat zápěstí a zavřel oči. Omráčeně jsem klesl na kolena vedle něho. "Ne, ne, ne, ne!"

"Roztrhni přehyb! Musíš ho roztrhnout, *Dejvidž*!"

Natáhl jsem ruku a opatrně se dotkl přehybu na jeho břiše. Ucítil jsem, jak pod ním bojuje nový život, jak se snaží uniknout z prostoru, v němž se mu nedostává vzduchu z Dráčova lůna. Nenáviděl jsem ten život, nenáviděl jsem ho tak, jako ještě nikdy nic. Jeho boj zeslábl, pak ustal.

Uved' Zammise před archív Jeribů. Přísahěj mi to...

Přísahám...

Pozvedl jsem druhou ruku a vsunul palce do přehybu a mírně trhl. Znásobil jsem sílu, pak jsem Jerryho břichem prudce škulbl. Přehyb praskl a čirá kapalina mi promočila přední díl kabátu. Držel jsem přehyb rozevřený a ve vodové lázni jsem spatřil schoulený tvar, který se nehýbal.

Zvracel jsem. Když už jsem neměl co dávat, ponořil jsem do té kapaliny ruce a zasunul je pod narozené dítě. Když jsem novorozeně vytáhl, otřel jsem si ústa o vršek levého rukávu a přitiskl je k Zammisovým a pravou rukou jsem mu roztáhl ústa. Třikrát čtyřikrát jsem vdechl dítěti vzduch do plic - pak dítě zakašlalo. Potom se rozplakalo. Vlákny ze zelené křoviny jsem podvázal obě pupeční šňůry, poté jsem šňůry uřízl. Jeriba Zammis byl od mrtvého těla svého rodiče osvobozen.

Pozvedl jsem kámen nad hlavu a vší silou jím udeřil do ledu. Z místa nárazu odlétla ledová tříšť a pod ní se objevila sytá zeleň. Znovu jsem kámen pozvedl a udeřil jím. Uvolnil se tím další kámen. Zvedl jsem jej, povstal a odnesl ke zpola zakryté mrtvole Jerryho. "*Dracu*," zašeptal jsem. *Dobrá, říkej mu jenom Dracu. Žaboksichte. Dacane. Nepříteli. Říkej mu, jak chceš. Jen když to potlačíš pocity bolesti.*

Pohlédl jsem na hromadu kamenů, které jsem nasbíral, a řekl si, že k zakrytí mrtvolky stačí. Pak jsem vedle hrobu poklekl. Kupil jsem kameny na hrob a nevnímal, že mi na oděvu mrzne vichrem hnaný mokrý sníh, a potlačoval jsem slzy. Rukama jsem musel poplácávat, abych si pomohl rozproudit krevní oběh. Jaro přicházelo, ale prodlévat venku po delší dobu bylo dosud nebezpečné. A já jsem dělal Dráčovi hrob už dlouho. Zvedl jsem další kámen a dal ho na

svoje místo. Když se kámen svou vahou přitiskl ke krycí plachtě z hadí kůže, uvědomil jsem si, že Dráč je už zmrzlý. Zbývající kameny jsem uložil rychle, pak jsem povstal.

Vítr se do mě opřel tak, že jsem na ledu u hrobu málem ztratil rovnováhu. Pohlédl jsem na kypící moře a utáhl si hadí kůži kolem sebe těsněji, pak jsem sklouzl pohledem na hranici kamenů. *Měl bych něco říct. Člověk přece nemůže jen tak zahrabat mrtvého a pak jít na oběd. Měl bych něco říct.* Ale co? Nebyl jsem nábožensky založený, ani Jerry nebyl. Jeho filozofický náhled na otázku smrti byl stejný jako moje nefilozofické odmítání islámských potěšení, pohanských Valhal a židovsko-křesťanských slastí ráje. Smrt je smrt, *finis*, konec, červi se připlazí a zase odplazí... *Ale přesto bych měl něco říct.*

Sáhl jsem si pod kožený kabát a rukou sevřel zlatou krychličku *Talmanu*. I přes rukavici jsem ucítil její ostré rohy. Zavřel jsem oči a probral si v duchu vše, co napsali velcí dračí filozofové. Ale pro tuto příležitost nenapsali nic.

Talman je kniha o životě. Slovo *talma* znamená život a jím se dračka filozofie zabývá. Pro smrt v ní nezbyvá místo. Smrt je skutečnost, konec života. V *Talmanu* nebylo nic, co

bych mohl použít. Vítr mě probodával, až jsem se tetelil zimou. Prsty jsem měl už prokřehlé a nohy mě začínaly zábnout. Ale přesto bych měl něco říct. Avšak jediná slova, která mě napadla, by otevřela stavidla a zaplavila mě bolestí - při vědomí, že Jerry navždy odešel. *Přesto... přesto přese všechno bych měl něco říct.*

"Jerry, já..." Vhodná slova jsem nenalezl. Odvrátil jsem se od hrobu, moje slzy se mísily s mokrým sněhem.

Obklopen teplem a tichem jeskyně, usedl jsem na lůžko a zády se opřel o stěnu jeskyně. Pokoušel jsem se uniknout skutečnosti v mihotavé hře stínů a světél z ohně na protější stěně. Obrazy se vytvářely jen zpola, odtančily dřív, než jsem přiměl mozek, aby v nich něco viděl. Jako dítě jsem se často díval na mračna a rozeznával v nich obličej, hrady, zvířata, draky a obry. Byl to svět úniku - svět fantazie, něco, co vnášelo zázraky a dobrodružství do městského, usměrňovaného života chlapce ze středních vrstev, který vedl život příslušníka střední vrstvy. Ale na stěně jeskyně jsem viděl pouze podobenství pekla: plameny olizující pokřivené, groteskní zosobnění odsouzených duší. Při té myšlence jsem se zasmál. Peklo si běžně představujeme jako oheň, který obsluhuje chechtající se sadista v červené kombinéze. Fyrin IV mě naučil, že peklo je osamělost, hlad a zima bez konce.

Zaslechl jsem zavrnění a zamířil pohledem do stínů na konci jeskyně - k malé matraci, vaku z hadí kůže vycpaného semennými tobolkami, který vyrobil Jerry pro Zammise. Zavrnění se ozvalo znovu. Předklonil jsem se a říkal si, zda děcko něco nepotřebuje. Nitro mi náhle sevřela obava. Co takové dracké dítě jí? Dráčové nejsou savci. Ve výcviku nás naučili pouze jak Dracy poznávat - a jak je zabíjet. Pak mě přepadl skutečný strach. "Co bude, sakra, používat jako plínky?" . Dítě zavrnělo znovu. Odstrčil jsem se a postavil na nohy, po písčité podlaze jsem přešel k dítěti a klesl k jeho boku. Z uzlíku ušitého z Jerryho staré letecké kombinézy na mne mávaly dvě buclaté tříprsté ručičky. Zvedl jsem uzlík, odnesl ho k ohni a posadil se na skálu. Dávaje pozor, aby mi uzlík nespadol na zem, opatrně jsem ho rozbalil. Spatřil jsem žlutý lesk očí pod žlutými ospalými víčky. Zammis každým detailem, od téměř beznosého obličej a jednolitě zubní vrstvy po sytou žlut, připomínal miniaturu Jerryho až na to, že byl boubelatý. Doslova se kolébal na tukových polštářcích. Prohlédl jsem si ho a byl jsem rád, že není znečištěný.

Zahleděl jsem se mu do tváře. "Chceš něco jíst?"

"Ga."

Čelisti měl již dobře vyvinuté a z toho jsem usoudil, že Dráčové zřejmě žvýkají tuhou stravu hned od prvního dne. Natáhl jsem se k ohni a uchopil svitek sušeného hadího masa a přiložil mu ho k ústům. Odvrátil však hlavu. "No tak, jez. Tady nikde nic lepšího nenajdeš."

Přistrčil jsem mu maso k ústům znovu, ale on skrčil ruku a maso odstrčil. "Tak jo, až budeš mít dost velký hlad, maso je tady."

"Ga mé!" Hlavu mi na klíně zvrátil dozadu a dopředu a tříprstou ručkou mi sevřel prst. Znovu zavrnl.

"Jíst nechceš, přebalit nepotřebuješ, tak co vlastně chceš? *"Kos va nu?"*"

Svraštil tvářičku, jednou ručkou mě zatahal za prst a druhou, napřaženou k mé hrudi, začal třepat. Vzal jsem ho do náruče, abych upravit leteckou kombinézu, a on napřáhl ručičky, uchopil mě za přední díl kabátu a přitáhl se ke mně. Když jsem ho k sobě přitiskl, položil mi hlavu na prsa a okamžitě usnul. "No nazdar."

Dokud zde byl Jerry, vůbec jsem si neuvědomoval, jak blízko stojím u propasti šílenství. Osamění mě stravovalo jako rakovina - šířilo se, živeno mou nenávistí, nenávistí k planetě a jejímu nekonečnému chladu, neutuchajícím větrům a stále odloučenosti od lidí, nenávistí k bezbrannému žlutému dítěti a jeho trýznícím nárokům na péči a lásku, kterou jsem mu nemohl dát, a nenávistí k sobě samostnému. Zjistil jsem, že se chovám hrozně a odpudivě. Abych zpřetrhal svíravá pouta samoty, zpíval jsem, křičel a mluvil sám se sebou - klel jsem, říkal nesmysly a vydával bezdůvodné skřeky.

Zammis měl oči otevřené, mával buclatou ručičkou a vrnl. Uchopil jsem velký kámen, potácivě k dítěti přistoupil a natáhl ruce s kamenem nad jeho tělíčko. "Mohl bych ho na tebe pustit, drobečku. Kde bys pak byl?" Ucítíl jsem, jak se mi mezi rty dere smích. Kámen jsem odhodil. "Proč bych si měl svinit jeskyni? Udělám to venku. Položím tě na minutu ven a zdechneš! Slyšíš mě? Zdechneš!"

Dítě zatřepetalo ve vzduchu ručkama, zavřelo oči a dalo se do pláče. "Proč nežereš? Proč nesereš? Proč neděláš nic pořádného, akorát furt řveš?" Dítě začalo plakat ještě silněji. "Krucinál! Měl bych ten šutr zvednout a všechno to skončit! To bych měl udělat..." Další slova mi přetrhl pocit hnusu, který mě zaplavil. Zamířil jsem ke svému lůžku, vzal si čepici, rukavice a návleky, pak jsem se vydal ven.

Dříve než jsem dorazil ke vchodu do jeskyně vyhloubenému ve skále, pocítil jsem bodavý závan větru. Venku jsem se zastavil a pohlédl na moře a na oblohu rozbouřené panoráma v úžasné černi a běli i v šedošedém odstínu. Udeřil do mě poryv větru, zakymácel se mnou směrem k jeskyni. Když jsem opět stál na pevných nohou, přistoupil jsem k okraji útesu a zahrozil pěstí na moře. "Tak do toho! Do toho a duj, ty zkurvený *kizlode!* Ještě jsi mě nezabil!"

Pevně jsem sevřel oční víčka trýzněná náporu větru, pak jsem oči znovu otevřel a pohlédl dolů. Čtyřicet metrů pode mnou byla další skalní římsa, ale kdybych skočil s rozběhem, mohl bych ji přeskočit. Pak by to bylo k dalším skalám tak sto padesát metrů hluboko. Skoč. Poodstoupil jsem od útesu. "Skoč! Neváhej a skoč!" Odmítavě jsem potřásl hlavou na oceán. "Nebudu za tebe nic dělat! Chceš, abych zemřel, a o to se budeš muset postarat sám!"

Ohlédl jsem se, pak jsem vzhlédl nad vchod do jeskyně. Obloha ztmavla, a za několik hodin zahalí krajinu noc. Otočil jsem se ke skalní rozsedině vedoucí k lesu zakrslých stromů nad jeskyní.

Dřepl jsem si k Dráčovu hrobu a zahleděl se na kameny, které jsem na hrob naskládal, a jež byly už spojené vrstvou ledu. "Jerry, co mám dělat?"